

RPW/18291/2022 N
Data: 2022-09-16

Uniwersytet Gdański
Wydział Zarządzania
Katedra Ekonomiki Przedsiębiorstw
dr hab. Paweł Antonowicz, prof. UG

Sopot, dn. 11.09.2022 r.

Recenzja rozprawy doktorskiej mgr. Igora Gielniaka pt.:
„PŁEĆ JAKO DETERMINANTA W PODEJMOWANIU DECYZJI
MENEDŻERSKICH W SYTUACJACH KRYZYSOWYCH”,
napisanej na Wydziale Zarządzania i Ekonomii Politechniki Gdańskiej
pod kierunkiem naukowym dr hab. inż. Piotra Grudowskiego, prof. PG

---

[1] Podstawa formalna sporządzenia recenzji i kryteria oceny rozprawy doktorskiej

Podstawę formalną sporządzenia recenzji stanowi uchwała Rady Dziedziny Nauk Społecznych Politechniki Gdańskiej z dnia 31 marca 2022 r. w sprawie powierzenia mi funkcji recenzenta w przewodzie doktorskim mgr. Igora Gielniaka pt. „*Płeć jako determinanta w podejmowaniu decyzji menedżerskich w sytuacjach kryzysowych*”, przygotowanej pod kierunkiem naukowym dr hab. inż. Piotra Grudowskiego, prof. PG. O fakcie tym zostałem poinformowany pismem z dnia 28 kwietnia 2022 r., skierowanym ze strony dr hab. inż. Tomasza Korola, prof. PG, Przewodniczącego Rady Dziedziny Naukowej Nauki Społeczne Politechniki Gdańskiej. Przedmiotowe postępowanie doktorskie prowadzone jest zgodnie z zapisami art. 179 Ustawy „Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z 3 lipca 2018 r.”.

Celem sporządzenia niniejszej recenzji jest ocena tego, czy przedmiotowa rozprawa doktorska spełnia warunki ustawowe, ze szczególnym uwzględnieniem następujących kryteriów obejmujących ocenę: (1) wybór problemu badawczego i zakres pracy; (2) struktura oraz zawartość merytoryczna pracy; a także (3) formalna ocena rozprawy. W dalszej części recenzji przyjęto następujące kryteria oceny: (1) uzasadnienie wyboru tematu i problematyki badawczej, (2) poprawność formułowania celów i hipotez, (3) ocenę struktury rozprawy i jej zawartości merytorycznej, (4) uwagi formalne oraz wynikającą z wyżej sformułowanych kryteriów (5) ostateczną konkluzję.

Przedstawiona do recenzji dysertacja liczy 140 stron, w części merytorycznej składa się ze wstępu, a także trzech rozdziałów, zakończonych wnioskami oraz wskazaniem przez Doktoranta swoich zamierzeń i dalszych kierunków badań naukowych, a także odpowiednio przygotowanym spisem bibliograficznym oraz załącznikiem zawierającym kwestionariusz ankiety, wykorzystanej w części empirycznej zrealizowanych badań naukowych. W procesie naukowym Doktorant wykorzystał 125 publikacji w postaci monografii oraz artykułów naukowych – uwzględniając w tym duży udział tekstów obcojęzycznych, a także korzystał z 16 publikatorów internetowych i 3 aktów prawnych. Uwzględniając poziom tego stopnia naukowego przeprowadzona analiza piśmiennictwa w ujęciu ilościowym nie jest może nadto rozległa, niemniej przyjęta problematyka rozprawy doktorskiej jest na tyle szeroko podejmowanym zagadnieniem w publicystyce naukowej, że Autor zmuszony był do wykazania się daleko idącą selekcją piśmiennictwa. Tu Doktorant szczegółowo wyjaśnił (zob. str. 7) tę kwestię, godne docenienia jest rozszerzenie przez niego spektrum obszarów krytycznej analizy literatury przedmiotu o dobrze zidentyfikowane nurty, dostrzegalne w piśmiennictwie m.in. z zakresu: psychologii, psychologii ewolucyjnej, psychologii edukacji, neuropsychologii, zdrowia i socjologii. Warto przyznać Doktorantowi rację, iż o ile wielowymiarowe rozważania na temat różnic płci oraz ich wpływu na różne aspekty przedsiębiorczości – stanowią szeroko omawiane zagadnienie w literaturze z zakresu nauk o zarządzaniu i jakości, to rzeczywiście umiejscowienie tych rozważań *stricte* w warunkach kryzysowych, a w więc zawężenie spektrum badań do pewnego, określonego etapu cyklu życia organizacji, jest już zdecydowanie bardziej niszowym zagadnieniem. Doktorant zatem słusznie dostrzegł tę lukę, intencjonalnie tym właśnie rozważaniom poświęcił przygotowaną rozprawę doktorską, przez co rozszerzył ewolucyjnie formujący się w Polsce od lat 90-tych nurt badań nad bankructwami i upadłościami przedsiębiorstw o niezwykle ważny i dotąd niewystarczająco zbadany problem naukowy.

[2] Ocena wyboru problemu badawczego oraz zakresu rozprawy doktorskiej

Oceniając dokonany przez mgr. Igora Gielniaka wybór problemu badawczego należy przede wszystkim przyznać, iż zidentyfikowana przez Doktoranta luka badawcza (zob. str. 8) w postaci braku kompleksowej analizy zagadnienia płci jako czynnika determinującego decyzje podejmowane w przedsiębiorstwach w warunkach kryzysowych istotnie jest zagadnieniem nie w pełni wyczerpanym w piśmiennictwie naukowym, w szczególności bowiem, gdy do czynienia mamy z eskalującą sytuacją kryzysową, mogącą doprowadzić do utraty płynności finansowej, a dalej niewypłacalności zmierzającej ku upadłości przedsiębiorstwa. Słuszne

bowiem wydaje się wstępne założenie Doktoranta (dalej w recenzji omówione na poziomie oceny celów i hipotez badawczych), iż statystycznie inaczej mogą reagować na sytuację kryzysową kobiety i mężczyźni, w szczególności gdy reakcja ta dotyczy właśnie sfery organizacyjnej, finansowej czy szeroko rozumianego obszaru reaktywności organizacji, jaka pojawić się powinna w wyniku podejmowanych działań (decyzji) menadżerskich. Z tych właśnie powodów należy jednoznacznie podkreślić, iż temat ten jest ważny, aktualny i istotny, a dodatkowym atutem tak określonego obszaru badań naukowych jest konieczność zastosowania spojrzenia wielowymiarowego, wręcz holistycznego, przez co badania przyjmują wymiar interdyscyplinarny.

[3] Cele pracy i hipotezy badawcze

Doktorant sformułował następujące trzy cele poznawcze: (1) określenie uwarunkowań towarzyszących decyzjom menedżerskim podejmowanym przed zaistnieniem kryzysu oraz w czasie kryzysu w wybranych polskich przedsiębiorstwach MŚP; (2) określenie jakie czynniki wpływają na skuteczność decyzji podejmowanych przez menedżerów odmiennych płci; (3) określenie i kategoryzacja metod wsparcia menedżerów kobiet oraz wsparcia menedżerów mężczyzn. Tak sformułowanym celom towarzyszyły dwie następujące hipotezy badawcze: (1) kobiety na stanowiskach menedżerskich wcześniej niż mężczyźni w takich samych okolicznościach dostrzegają zbliżający się kryzys i bez zwłoki podejmują działania; (2) mężczyźni na stanowiskach kierowniczych nie dostrzegają kryzysu w momencie jego zbliżania się czy już pojawienia się, do czasu, gdy dalsze prowadzenie działalności gospodarczej staje się prawie niemożliwe. Analizując powyższe należy stwierdzić, iż:

1. zidentyfikowane przez Doktoranta cele poznawcze korespondują z postawionymi hipotezami badawczymi, uzupełniają się wzajemnie, nie są nadto rozległe, a poprzez duży poziom konkretności dokładnie umiejscawiają Badacza w procesie naukowym;
2. tak, jak w odniesieniu do postawionych celów nie wnoszę uwag, tak w odniesieniu do możliwości weryfikacji hipotez – pojawia się, często podnoszony w dyscyplinie Nauk o zarządzaniu i jakości problem związany z możliwościami wiarygodnej ich weryfikacji – Doktorant bowiem posługuje się badaniem ilościowym (na próbie ok 250 respondentów), realizowanym wśród osób: „znanych osobiście autorowi, co podnosi (jak dalej wskazuje Doktorant; zob. str. 9) *prawdopodobieństwo uzyskania wiarygodnych danych*”. Jedną kwestią jest bowiem zebranie rzetelnych i prawdziwych danych (odpowiedzi) – co zapewne miał na myśli Doktorant, drugą

natomiast – wydaje się, że fundamentalną kwestią jest dobór próby, a także jej reprezentatywność, mające niebagatelne znaczenie dla całego procesu wnioskowania statystycznego i możliwości uogólniania wniosków na populację. W toku dalszego czytania rozprawy doktorskiej okazuje się jednak, iż te badania są jedynie „pretekstem” do pogłębionych studiów przypadków, opartych albo na doświadczeniach Doktoranta sprzed ponad 20 lat działalności naprawczo-restrukturyzacyjnej (w praktyce gospodarczej), albo też kolejnych badań – opartych na wywiadach pogłębionych. Powstają tu jednak co najmniej dwa pytania do Doktoranta: (1) **czy ten dobór przedsiębiorstw (no właśnie jakie były kryteria tego doboru?) spełnia wymogi reprezentatywności – w mojej ocenie zapewne nie, jak zatem Doktorant zamierza bronić wyników badań, które zapewne miały niemalże wpływ na opracowane modele** (zob. rozdział III dysertacji – zalecenia / rekomendacje i ujęcie modelowe); (2) **jak w istocie – z punktu widzenia rozwoju dyscypliny naukowej należy traktować wyniki przedstawionych w dysertacji badań empirycznych?** O ile bowiem w pełni zgadzam się z wyartykułowaną luką badawczą, a także bardzo podoba mi się ambicja Doktoranta, wyrażona tak sformułowanymi hipotezami badawczymi, to **czy sam Doktorant traktuje przyjęty sposób weryfikacji hipotez naukowych jako wiarygodny i mogący dawać podstawę pod modelowe kształtowanie określonych wzorców działań w praktyce gospodarczej (?)**, czy raczej badania te mają charakter „pilotażowy”, a ich wyniki należałoby w przyszłości pogłębić i odnieść do zapewne – inaczej dobranej próby badawczej?

Pomimo wskazanej krytycznej uwagi (polemiki z Autorem) oceniam cele pracy oraz przyjęte hipotezy badawcze jako ambitne, a także korespondujące z podjętym problemem badawczym. Z uwagi na to, iż ten nurt badawczy, co zostało już wcześniej podkreślone – pojawia się w obszarze bankructw i upadłości przedsiębiorstw nieczęsto, trudno oczekiwać, aby w jednej rozprawie doktorskiej możliwe było całkowite wyczerpanie tematu i wypełnienie wnioskami zidentyfikowanej luki badawczej. Stąd pozytywnie oceniam zarówno przyjętą wiązkę celów jak również hipotez badawczych, m.in. z uwagi na to, iż nie posiadają one wyłącznie walorów poznawczych, ale przede wszystkim – co bardzo ważne dla naszej dyscypliny naukowej (NoZiJ), noszą znamiona aplikacyjne, przez co mogą mieć realne zastosowanie w praktyce gospodarczej.

[4] Ocena merytoryczna rozprawy doktorskiej

Rozprawa doktorska mgr. Igora Gielniaka składa się z trzech rozdziałów. Pierwszy z nich ma charakter teoretyczny, w którym Doktorant omawia płciowe uwarunkowania podejmowania decyzji menedżerskich w obszarze zarządzania kryzysowego. Posługuje się tu poprawnie krytyczną analizą literatury przedmiotu, właściwie formułując wypowiedź, w której interesująco i wiarygodnie przedstawia poglądy różnych badawczy, obok których formułuje własne opinie i stanowiska. Oczywiście można dostrzec w tym procesie możliwości poprawy, czy raczej wzbogacenia analizy piśmiennictwa: np. Doktorant powołując się na publikację: [D. Kahneman i A. Tversky; 1979] – zob. str. 18, mógł również nawiązać chociażby do publikacji wydanych ostatnimi laty, tj. np. „*Pułapki myślenia (...)*”, czy „*Szum*”, D.Kahneman, O.Sibony, C.R.Sunstein – wersja anglojęzyczna ukazała się w maju 2021 r. Podobne dygresje (zob. str. 23) można było poczynić, odnosząc się w przypisach dygresyjnych np. do „*Wstępu do psychoanalizy*” Z. Freuda, gdy ten był wspomniany przy okazji omawiania modelu człowieka ekonomicznego. Dość ciekawym zabiegiem jest przejście przez Doktoranta z tak wysokiego poziomu ogółu prowadzonych rozważań do umiejscowienia pojęcia „niepewności” bardzo specjalistycznie bowiem w samej w normie ISO 9000:2015 (zob. str. 27 i dalsze), co należy ocenić pozytywnie, gdyż dostrzegam tu ewidentnie wpływ intelektualnej inspiracji ze strony samego Promotora (zob. str. 26; P. Grudowski, M. Wiśniewska, 2019), wskazujący na dyfuzję wiedzy, jaka powinna zawsze towarzyszyć procesowi uczenia się przez Doktoranta od swojego Promotora, właśnie w szczególności podczas realizacji badań naukowych.

W strukturze rozdziału pierwszego widać wyraźnie, iż Doktorant prowadzi dyskurs od ogółu do szczegółu, ostatecznie kierując go na zagadnienia związane *stricte* z różnicami płci w teorii zarządzania. Tu Doktorant zdecydował się na przedstawienie i omówienie kolejnych badań, jakie miały miejsce w różnych częściach świata, które prowadzone były w odniesieniu różnic w zachowaniu się przedstawicieli różnych płci w zakresie: (1) etyki, (2) ryzyka, (3) poziomu stresu, czy przyjmowania określonych (4) postaw przedsiębiorczych, sposobów (5) komunikacji czy innych cech osobowościowych jak np. (6) ego, pewność siebie.

Reasumpcją tej części rozprawy doktorskiej jest bardzo dobrze przygotowana tabela (zob. str. 63-67), w której Doktorant zebrał syntetyczne wnioski z analizy literatury przedmiotu, wskazując na analizowane obszary oraz zróżnicowanie zachowań kobiet i mężczyzn, wraz ze wskazaniem źródeł badań naukowych, jakie były realizowane w różnych państwach. Jako recenzent nie ukrywam, że zdecydowanie jestem zwolennikiem takiego właśnie zestawiania problemowego w układzie tabelarycznym, które wymaga bardzo dużego nakładu pracy, ale na

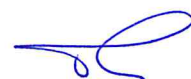
relatywnie niewielkiej przestrzeni pozwala doskonale podsumować wyniki prowadzonych studiów literaturowych. Z perspektywy oceny całej rozprawy doktorskiej najmniej uwag mam do tej właśnie jej części, w której w sposób bardzo dojrzały i rzetelny prowadzony jest wywód naukowy, z właściwym poziomem skromności naukowej (opierając się na bardzo licznie i trafnie cytowanej literaturze przedmiotu) oraz samodzielny wnioskowaniem.

Rozdział II dysertacji jest opisem zrealizowanych badań empirycznych, które dotyczą podejmowanych decyzji menedżerskich w sytuacjach kryzysowych przez menedżerów odmiennych płci. Bardzo dobrze opracowany został wstęp do opisu badań, związany z umiejscowieniem specyfiki i metodologią badań w różnych dziedzinach i dyscyplinach nauki, oczywiście z uwzględnieniem nauk społecznych (zob. str. 68-70). Na str. 70 syntetycznie opisana została procedura badawcza, a także wskazane zostały argumenty, które skłoniły Doktoranta do ograniczenia (zawężenia) próby badawczej, co w rezultacie dało bardzo wysoki odsetek uzyskanych zwrotów (74% poprawnych odpowiedzi, zob. str. 70). Aby móc ocenić poziom reprezentatywności (z czym *de facto* nie będziemy tu mieli tu do czynienia) w tabeli 2.1. (str. 71) należałoby umieścić informację, jak poszczególne stanowiska są reprezentowane przez kobiety w populacji pracowników MŚP w Polsce. Przedstawienie wyników badań w postaci ciągu wprowadzonych do rozprawy doktorskiej: 6 wykresów i 1 tabeli (zob. str. 71-74) i bardzo krótkie, wręcz lakoniczne (niemal 1-zdaniowe) ich opisanie (zob. str. 74-75) – nie oceniam jako najwłaściwsze. Zgadzam się z Autorem, że badania te „*uniemożliwiają wyciągnięcie jednoznacznych wniosków*” (zob. str. 75), ale skoro Doktorant ten etap badawczy zrealizował, to może warto było głębiej eksplorować pozyskane dane, „cross-ująć” odpowiedzi i poszukując jednak punktów zaczepnych – być może do sformułowania w przyszłości dalszych hipotez badawczych. Chyba, że ten „szybki test” miał na celu uzasadnienie wagi zastosowania dalej opisaney obserwacji uczestniczącej. Jako recenzent tak właśnie odczytuję ten etap badań, z których trudno jest o jednoznaczną interpretację, a z pewnością już niemożliwe jest uogólnienie na populację wniosków. Tym bardziej, że czasem (zob. np. str. 75) pojawiają się takie komentarze do wyników badań jak ten, iż zebrane odpowiedzi: „*przeczył(y) wynikom studium literaturowego*”, co oczywiście może mieć miejsce w naszych badaniach w NoZiJ i jest wynikiem pożądaney w procesie naukowym chęci weryfikacji wcześniej formułowanych teorii i osądów. Reasumując, dostrzegam tu intencjonalną chęć podniesienia przez Doktoranta rangi obserwacji uczestniczącej (i dalej – wywiadów pogłębionych) wobec trudnego do zinterpretowania wyniku prowadzonych badań wstępnych, które ja nazwałbym po prostu – pilotażowymi.

Dalsza część rozdziału II to kolejne studia przypadków, które opisane są w sposób czytelny, interesujący i uporządkowany. Doktorant omawia kolejne realizowane procesy naprawczo-restrukturyzacyjne, w których sam uczestniczył, co dokładnie opisuje we wprowadzeniu (zob. str. 76). Kolejne studia przypadków omówione są wg schematu: (1) charakterystyka przedsiębiorstwa (bez podania jego nazwy); (2) Opis sytuacji kryzysowej; (3) Działania naprawcze; (4) Uzyskane efekty, zakończenie kryzysu. W mojej ocenie w niektórych przykładach Doktorant zbytnio różnicuje poziom szczegółowości prezentowanych przykładów, co w żadnym stopniu nie jest uzasadnione z punktu widzenia realizacji celów dysertacji (zob. np. dane na temat tygodniowej zmiany płynności – *cash flow* w kolejnych tygodniach 2004-2005 roku, *notabene* bez podania jednostek na osiach wykresu, str. 86, albo dalej: rys. 2.8. na str. 87). Zadziwiający jest też to, że cały punkt 2.3. jest napisany „jakby w oderwaniu” od dyskursu, jaki został przyjęty wcześniej – nie ma tu bowiem komentarzy na temat roli kobiet *versus* mężczyzn w tym procesie, kolejne przykłady – poza ciekawym opisem nie prowadzą do żadnych wniosków ze strony Doktoranta, który nagle „urywa wypowiedź” (zob. str. 92), gdzie po opisie ostatniego przykładu pojawia się kolejny etap badawczy z zastosowaniem wywiadów pogłębionych. Po krótkim wprowadzeniu do uwarunkowań metodologicznych realizacji wywiadu pogłębionego Doktorant opisuje próbę badawczą, wskazując, iż zostali objęci badaniami: „*menadżerowie – znani autorowi lub nieznani bezpośrednio autorowi – znajdujący się w najbliższym kręgu znajomi autora, którzy byli prezesami lub innymi top-menedżerami, wskazywali konkretne przedsiębiorstwa/menedżera*”. Pojawia się wobec tego zasadnicze pytanie o cel realizacji badań na tak dobranej próbie w świetle postawionej wiązki celów w dysertacji oraz hipotez badawczych. Nie jestem zwolennikiem również wprowadzania do tekstów naukowych takich fragmentów jak ten, który – co prawda cytowany przez Doktoranta, ale jednak niewiele wnoszący do przedmiotu pracy, pojawia się na str. 97: „*My jesteśmy ci <<lepsi>>, bo nam (...), Ty chyba głupia jesteś (...), co wy tu [...] robicie...*”, itd. – praca doktorska w żaden sposób nie byłaby zubożona, gdyby ten fragment opisu sytuacji kryzysowej Doktorant pominął lub inaczej zredagował.

Rozdział II kończy się podsumowaniem, opracowanym na 5,5 stronach, dopiero w których Autor próbuje łączyć wcześniej opisane studia przypadków z badaniami ilościowymi, również (co uważam za zasadne) łącząc to z wynikami studiów literaturowych. Podoba mi się stwierdzenie (zob. str. 110): „*należy z dużą ostrożnością przyjąć rezultaty badania kwestionariusza ilościowego, gdyż opinie o tym, jak dane osoby zachowują się w hipotetycznej sytuacji, mogą się w ogóle nie pokrywać z realnym zachowaniem w konkretnej sytuacji w rzeczywistości*”. I dalej: „*dlatego wyniki uzyskane z badania ilościowego należy*

potraktować jako pomocnicze w stosunku do wyników uzyskanych za pośrednictwem pozostałych metod badawczych”. Podobnie jak moja wcześniejsza pozytywna uwaga dotycząca tabeli podsumowującej w rozdziale, również tu – (tj. na str. 112) pojawia się analogiczna próba syntetycznego podsumowania przez Doktoranta wyników swoich badań na podstawie obserwacji uczestniczącej i wywiadów pogłębionych.

W rozdziale III podjęta została próba wskazania zaleceń metodycznych mających na celu wsparcie kadry kierowniczej odmiennych płci w zakresie podejmowanych decyzji w sytuacjach kryzysowych. Rekomendacje te Autor sformułował w postaci 12 rycin, gdzie na podstawie obserwacji, wywiadów oraz studiów literaturowych zostały sformułowane dychotomiczne kierunki działań. Działania te, a w szczególności umiejscowienie w dysertacji rozdziału (wieńczącego pracę) dotyczącego rekomendowanych czy wprost – zalecanych działań modelowych, uważam za zasadne i był to bardzo dobry pomysł. Prace doktorskie właśnie w dyscyplinie Nauk o zarządzaniu i jakości powinny cechować się aplikacyjnością. Lektura tej części dysertacji kierkuje mnie na zadanie kolejnego pytania Doktorantowi: **czy modelowe ujęcie zaleceń metodycznych wspierających menedżerów: kobiety versus mężczyzn jest wypadkową w większym stopniu zgromadzonych doświadczeń zawodowych, czy raczej studiów literaturowych, czy może nowe światło na konstrukcję tych modeli rzuciły przeprowadzone badania empiryczne?** Zastanawia mnie bowiem jak sam Doktorant skaluje przyrost jego wiedzy w tym obszarze i czy przypadkiem nie było tak, że to praktyka doradcza, konsultingowa i doświadczenia zawodowe, gromadzone przez lata pracy zawodowej były najistotniejszym generatorem wniosków zawartych w rozprawie. Jeżeli nawet tak było, to nie umniejsza to wnioskom, które zostały zawarte w reasumpcji, choć raz jeszcze podkreśla wskazane przeze mnie w recenzji dylematy związane z reprezentatywnością oraz możliwością uogólniania wyników badań na populację mężczyzn i kobiet – menedżerów. O tyle uważam to pytanie za zassane, że Doktorant sam (zob. str. 139) porusza ten wątek, wskazując m.in., iż: „autor ma świadomość, że przeprowadzone badania charakteryzują się ograniczeniami. Obserwacja uczestnicząca jest obarczona subiektywną oceną obserwatora (...), wywiady pogłębione, oprócz możliwego błędu oceny subiektywnej, są jeszcze bardziej problematyczne (...)”, czy też: „przeprowadzone analizy i badania w niektórych wymiarach pozostawiają niedosyt”.

[5] Ocena formalna rozprawy

Przedłożona do recenzji rozprawa doktorska napisana została właściwym językiem, jej struktura jest adekwatna i proporcjonalna we wszystkich częściach. Autor posługuje się przejrzystym, czytelnym, gramatycznie poprawnym językiem, pracę czyta się bardzo dobrze, jest ona pod względem formalnym napisana poprawnie, w tym również w odniesieniu do posługiwania się prawami cytatów, a także bibliografią. Każdą dłuższą wypowiedź rozpoczyna wstęp, a kończy podsumowanie, praca ma charakter ciągły i poza jednym wskazanym przeze mnie w recenzji przeskokiem problemowym (przejście z p. 2.3. do 2.4.; str. 92 – bez podsumowania ani wprowadzenia) – nie dostrzegam innych uchybień, w tym – formalnych.

[6] Konkluzja

Reasumując, ocena recenzowanej dysertacji doktorskiej mgr. Igora Gielniaka – pomimo wniesienia pewnych uwag o charakterze krytycznym, pozwala mi na sformułowanie konkluzji o złożeniu przez Doktoranta opracowania naukowego, opierającego się zarówno na właściwie przeprowadzonych studiach literaturowych, jak również zawierającego wyniki badań empirycznych, wskazujących na posiadane kompetencje w zakresie stosowania metod badawczych. Autor z jednej strony wydaje się być ekspertem w tym, o czym pisze w rozprawie doktorskiej, z drugiej strony cechuje się właściwym poziomem skromności badawczej, co daje mu samemu perspektywę dla dalszego rozwoju.

W związku z powyższym stwierdzam, iż recenzowana rozprawa doktorska mgr. Igora Gielniaka pt. *„Płeć jako determinanta w podejmowaniu decyzji menedżerskich w sytuacjach kryzysowych”*, spełnia wymogi określone art. 187.1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. 2018 poz. 1668), w której sformułowany został wymóg, iż: *„rozprawa doktorska prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w dyscyplinie oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej”* i wnioskuję do Rady Dziedziny Naukowej Nauki Społeczne Politechniki Gdańskiej o jej przyjęcie oraz dopuszczenie do publicznej obrony.

Dr hab. Paweł Antonowicz, prof. UG

